EUROMAN

Danmarks eneste magasin for mænd

OLE BORNEDAL
Fra Nørresundbys stank
til storby-berømmelse

DEAN MARTIN
Fra showroom
til dødsleje

FRANK ARNESEN
Fra midtbanen
til direktionslokalet

SØREN MATZ
Fra dansk bøg
til japansk lak

GARRI KASPAROV
Fra Komsomol
til multimillionær

HARVEY KEITEL
Fra Brooklyns baggårde
til Hollywood Boulevard

KIM BODNIA

Fra Don Juan til Patrick Bateman

NR.10 • 25/3 - 19/5 • PRIS 42,50 KR.

PLUS: MOTORCYKEL MODE, SOLBRILLER OG REJSETASKER, TATOVERINGER, BRIAN DE PALMA, JAPANSK MAD, TJEK PÅ UDLØSNINGEN OG FART PÅ STOCKHOLM

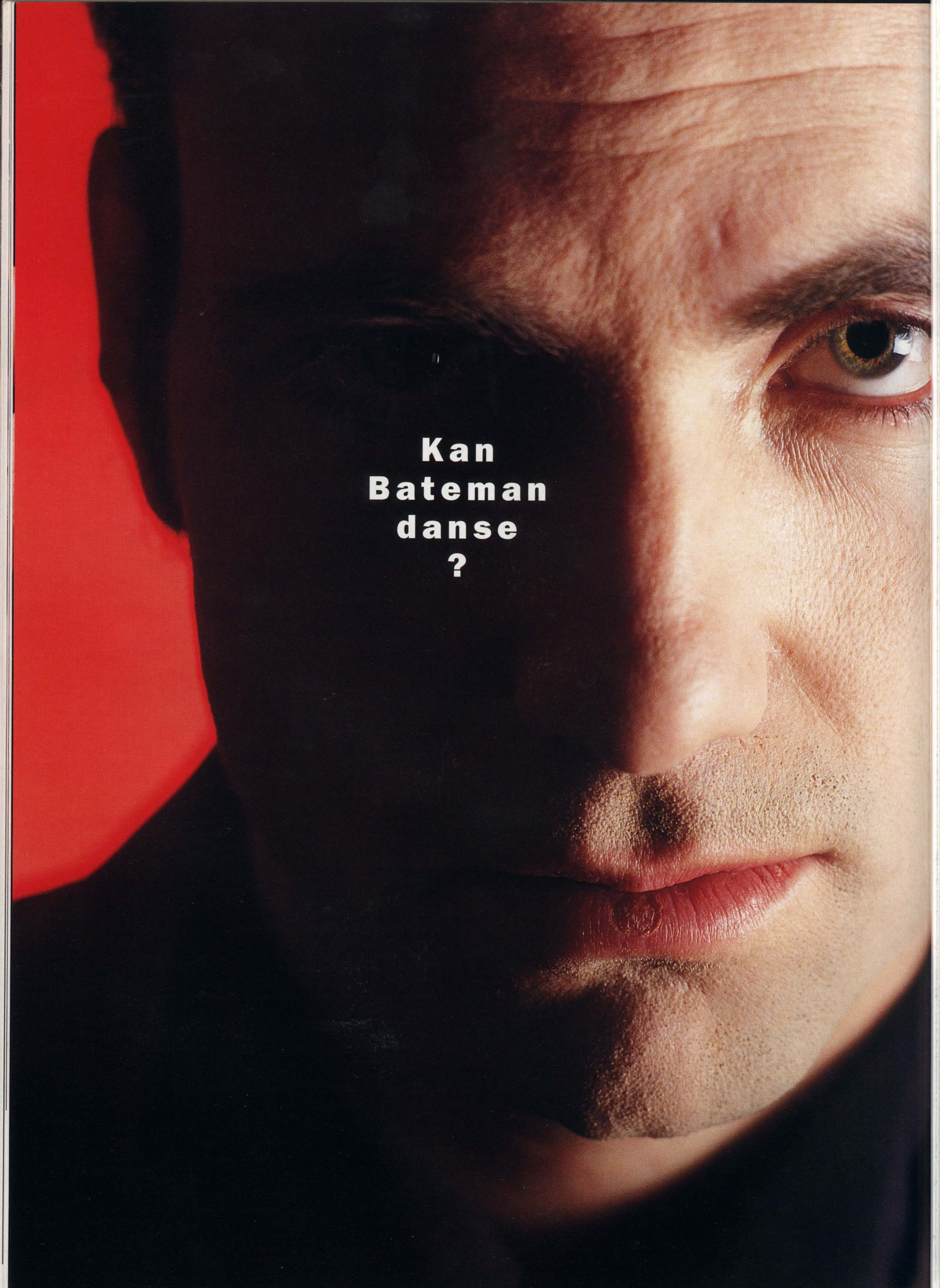
Kan
Bateman
danse
?

Førsteelskeren Don Juan, Nattevagtens vilde ven og nu storby-psykopaten Patrick Bateman. **Michael Kristiansen** i clinch med Kim Bodnia på "Top of Town" med golfkølle, ghettoblaster og et par prøver på "American Psycho"

Allerede på vej i elevatoren op til "Top of Town"-suiten på Hotel Scandinavia står det mig klart, at dette interview ikke bliver af den gængse slags.

"Prøv at se i spejlene. Er det ikke fantastisk," siger Kim Bodnia og kigger både intenst og prøvende på mig. Han er iført sit "Bateman-tøj": Brunternet Gianni Versace jakke, sorte Gianni Versace bukser, sort Apartment skjorte og sorte Brooks Brothers sko.

"Du har taget ghettoblaster med," siger jeg for at få samtalen gjort lidt mere konkret, og skuler samtidigt til den plastikpose, han har i den anden hånd, hvorfra der stikker toppen af en golfkølle.

"Ja, der er nogle ting, vi skal prøve i aften," siger han med et udfordrende smil. Hans ansigt har fået dæmoniske streger. 20 kilo har han tabt, siden jeg så ham sidst for godt to måneder siden til premieren på "Åbne hænder". Godt nok har han altid virket vild, et stort dyr, men nu, hvor han har pint og trænet sig ned til at kunne være Patrick Bateman, har han fået et mere dystert skær af total utilregnelighed over sig.

Men endelig når vi 25. etage og træder ind i suiten, hvor fotografen venter. Bodnia går rundt i rummet, kigger ud over København, trækker et forhæng til side.

"Godt," er alt, hvad han siger. ➤

FOTO: OLE CRISTIANSEN, ANDERS ASKEGAARD

Vi strejfer rundt omkring hinanden i nogle minutter, pisser territoriet af, og jeg knapper et par vand op. Han tilslutter ghettoblasteren, sætter sig i en stol, og vi stirrer på hinanden. Hvem begynder? Han bryder tavsheden. Fortæller, at han ikke bryder sig om interviews, fordi han sjældent får nået ud af dem. Men da han befinder sig midt i en proces, hvor han er ved at lære Bateman af kende, har han lavet et lille program for denne aften, så vi begge kan få noget ud af den.

"Men det ville ikke være overraskende, hvis jeg havde planlagt alt i detaljer, så derfor har jeg også ladet nogle ting stå åbne?"

Jeg er alt andet end rolig, snarere en smule foruroliget. Kan ikke finde ud af hvor meget Bodnia og hvor meget Bateman, der er tilstede i rummet. Bateman, Bret Easton Ellis´ storbypsykopat, der i "American Psycho" dræber med allerstørste selvfølgelighed, og som fremstår som den naturlige konsekvens af storby-menneskets totale mangel på basal livsforståelse. I april måned har "American Psycho verdenspremiere som teaterstykke på Dr. Dantes Aveny.

Forklarer ham, at jeg uinteresseret i almindeligheder. At jeg er interesseret i at finde ud af, hvem han er, og ikke gider formidle noget videre til dette blads læsere, hvis ikke han har noget overraskende at byde på.

"Det, som du ser, jeg laver, sådan er jeg. Det bedste billede af mig er at se de ting, jeg laver," svarer han lakonisk.

Betyder det så, at du ER den person, du spiller?

"Måske. Spørgsmålet er jo, hvor ens grænser ligger i forhold til det, man laver. Der er en vis linie i mine roller. Noget, der tiltrækker mig mere end andet. Første gang, jeg hørte om katharis, forstod jeg, hvorfor jeg spiller de roller, som jeg gør. Jeg ønsker at være en MAND, et dyr, dyrisk, men før man – eller jeg – kan blive MAND, skal man have oplevet nedturen. Dermed er jeg tvunget til både på scenen og i arbejdsprocessen, hvilket vil sige hver dag, at opleve nedturen, og derved finder jeg en tilfredsstillelse i mit arbejde og i mig selv, så jeg aldrig kommer til at kede mig. Jeg vil hele tiden udfordre mig selv, aldrig stå stille, for så kan jeg yde det bedste overfor publikum. Hvis jeg ikke keder mig, så tror jeg heller ikke, jeg kommer til at kede andre."

Der er vist noget rastløst over dig?"

"Der er en sult eller en tørst. Jeg vil generobre det, mennesket har givet slip på, dyrets stille og rolige bevægelser i naturen. Jeg har aldrig set noget smukkere end en panter, der bevæger sig på savannen. Han løber hurtigt, jager, han kender alle dufte, han ved, hvordan han reagerer, og derfor eksisterer rastløsheden ikke. Han er vild, dyrisk, og han slår ihjel. Men rastløs, nej. Han ved, det skal nok gå. Den ro eksisterer ikke længere for mennesket i byen eller på landet for den sags skyld. Og bevidstheden om en mands nedtur tiltrækker mig, den beroliger mig. Jeg har totalt den samme længsel som Don Juan, og som jeg formoder Patrick Bateman også har. Jeg kommer til at tænke på et sjovt statement: 'Der er for mange prinser og for få konger i den her verden.'

Mine egne roller starter ikke som konger. Hverken Don Juan eller Bateman er konger fra starten, men så går de ind i en oplevelsesfase med publikum og mine medspillere, og i det rum opstår den totale nedtur for min person. Når den så er overstået, er det meget interessant at se, om de er blevet konger, blot prinser, eller er havnet endnu længere ned i kælderen. Det afhænger af stykket, instruktøren, mig selv og ikke mindst af publikum."

"Det eneste som beroligede mig var den tilfredsstillende lyd af is der faldt i et glas J&B. Til sidst druknede jeg chow chow´en, og Evelyn savnede den ikke; hun lagde ikke engang mærke til dens fravær, end ikke da jeg smed den i frostrummet, pakket ind i en af hendes sweaters fra Bergdorf Goodman. Vi blev nødt til at rejse fra The Hamptons, fordi jeg begyndte at stå bøjet over vores seng i timerne før daggry, med en issyl knuget i hånden." (Fra "American Psycho" af Bret Easton Ellis)

KIM BODNIA er selv ved at udvikle sig til en konge i dansk skuespil. Patrick Bateman. Eufeus. Og danske Jens i Ole Bornedals "Nattevagten", hvor han på bedste terningemand-facon lokker vennen Martin til at prøve deres grænser af. Hans definitive gennembrud kom for to somre siden, da teaterchef på Dr. Dantes Aveny, Nicolaj Cederholm, sad i sit sommerhus i Sverige og fandt ud af, at Bodnia, og kun Bodnia, kunne spille Don Juan i "Jagten". Straks tikkede en fax ind fra Sverige: "Tab ti kilo. Hovedrolle. Don Juan. Svar mandag."

"Jeg var enormt stolt af at få lov til at spille Don Juan. Jeg havde aldrig troet, at en dansk instruktør turde vælge en MAND til at spille førsteelsker. Herhjemme har man altid valgt en lille, tynd, smuk lyshåret fyr, som enhver dansker kan se på strøget som førsteelsker, og som ikke indeholder værdierne af en mand..."

Dumme svin, tænker jeg. Bortset fra, at jeg langtfra er lille, så passer beskrivelsen perfekt på undertegnede, og jeg er dødtræt af al den snak om mørke mænd og deres påståede farlighed og seksualitet. Overvejer et ➤

FOTO: ANDERS ASKEGAARD

"Jeg tror den bedste måde, jeg kan beskrive Dem på, ville være som en græshoppe, for hvem kvinder er græs... Når de nærmer Dem, bør man i forvejen advare: Her kommer kvindernes pest i en enkelt mands skikkelse"

(Don Juans tjener, Catalinon, om sin herre)

øjeblik at foreslå en rask gang terningemand, men glider alligevel tilbage i journalistrollen og lytter videre.

"...Jeg havde faktisk opgivet håbet om at få lov til at spille førsteelsker, og så kom muligheden pludseligt, og jeg gjorde Don Juan til en mand, for han er en mand. En klar mand, et vildt dyr."

Hvordan forberedte du dig til den rolle?

(Lang pause)

"Jeg ved det ikke. Måske på samme måde, som det jeg nu vil spørge dig om, så må du selv konkludere. Jeg har en scene i American Psycho..."

Bodnias øjne skifter karakter. Han er ikke længere "interview-offer", nu er han atter Bodnia på vej ind i Bateman. Og jeg, som troede situationen var under kontrol. Selv fotografen virker urolig.

"...hvor Bateman er på et diskotek, der hedder "The Tunnel". Det er fantastisk, laserlys og fyldt med glatkroppe, og nu er spørgsmålet: Kan Bateman danse? Selvfølgelig kan han danse, men hvor meget reagerer han på musikken, hvor meget bevæger han sig. Det, synes jeg, er interessant lige nu, og derfor har jeg valgt et stykke musik. Og så prøver Bateman at danse, og så snakker vi om det bagefter, okay?"

Okay, no problem.

Bodnia eller Bateman trykker på ghettoblasteren, skruer op, og Sort Sols "Dog Star Man" buldrer ud i rummet. Han stiller sig midt ude på gulvet med front mod mig, som stod han på en scene. Med lukkede øjne samler han musikken ind i kroppen, begynder roligt at slå rytmen med foden, og lader langsomt den fede bas hamre op igennem kroppen, svinger så hovedet vildt i cirkler, kaster overkroppen rundt, for så pludselig at stoppe den voldsomme dans i et ryk. Og slår øjnene op.

"Okay. Kom ser så her ud!"

Prøver at virke upåvirket og nøler op på "scenen".

"Prøv så. Roligt, og så kroppen."

Pludselig drejer han rundt, og jeg udbryder, *Nej, det ville Bateman aldrig gøre.*

"Og hvorfor så ikke?"

Fordi Bateman aldrig ville tillade sig selv at miste så meget kontrol.

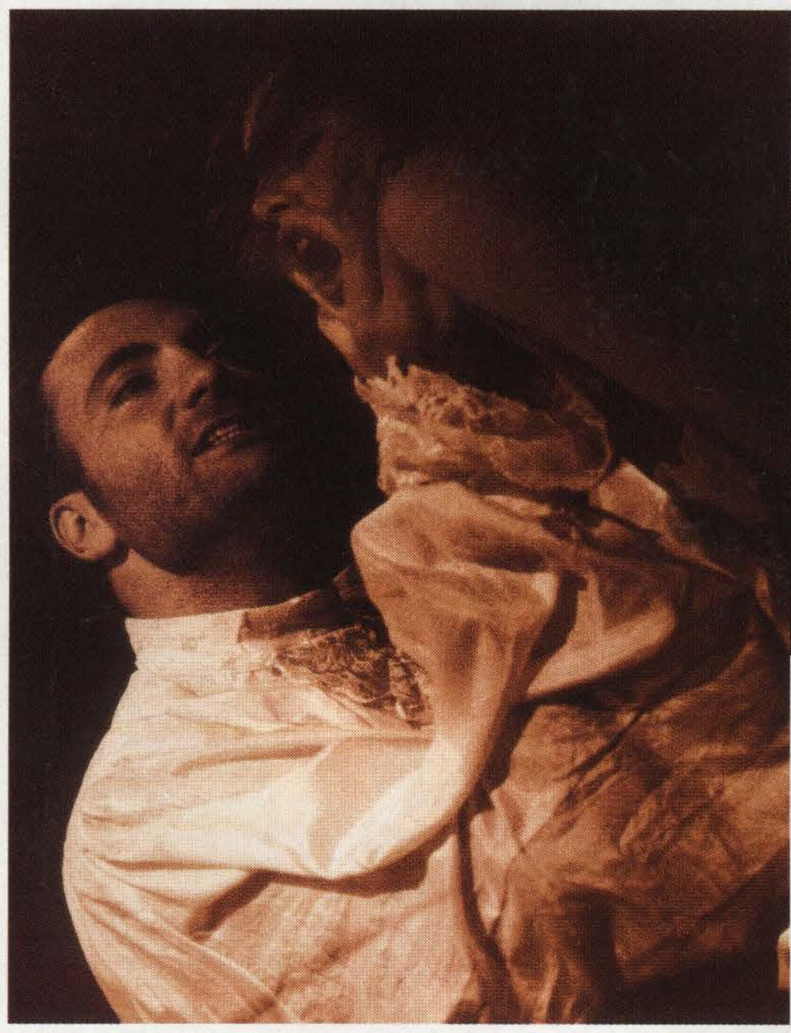

Kim Bonia fik sit gennembrud i teaterstykket "Jagten", hvor han til alles udelte begejstring skildrede Don Juan som en MAND på godt og ondt, og ikke som den sædvanlige langlemmede, lyshårede fløs.

"Når man drejer, mister man kontrol. Har svært ved at fokusere. Okay. Godt. Lad os sætte os."

Danser du selv? spørger jeg i et forsøg på at opnå lidt kontrol igen og få Bodnia tilbage.

"Jeg elsker at danse, men jeg er holdt med det, det er forfærdeligt. Jeg danser stadig alene, lidt til privatfester, men der skal virkelig være en bestemt stemning, før jeg blander mig. Jeg kan ikke indgå i en total masse, der mener noget forskelligt. Når man danser, så danser man sammen, allesammen.

En vellykket ting, en middag, en fest er kun god, hvis alle i rummet har det godt, og ikke bare fordi nogle tosser over i et hjørne har det sjovt. Jeg elsker mad, elsker at lave mad..."

Bodnia ser ud, som om hans tanker opfyldes af dionysiske ædegilder med vin ad libitum. Men det er efterhånden et stykke tid siden, han kunne være løstsluppen. Han er sat på total diæt for at få Batemans figur.

"Hele rummet sitrer af forventning, nu kommer gæsterne snart, og det skal gæsterne mærke, når de kommer ind. Ahhh, duften af maden, kan vi gætte, hvad det er, vi skal have at spise. Det er er varmt. Aftenen er begyndt godt. Og når jeg ikke danser mere, så er det nok fordi jeg ikke giver slip, ligesom vi lige eksperimenterede med Bateman." ➤

FOTO: JAKOB MYDTSKOV

Er forberedelserne til Bateman de hårdeste, du har været igennem?

"Indtil videre er det de sjoveste. Jeg har forresten noget til dig. Jeg har meget svært ved at tale om den proces, som er i fuld gang. Men her har du tre statements fra personer, som jeg er meget tæt knyttet til i øjeblikket."

Bodnia rækker mig en lukket kuvert, og hans blik fortæller mig, at den ikke skal åbnes her og nu.

Du søger hele tiden at overskride grænser?

"Det er meget vigtigt for mig at overskride grænser, også som privatperson. Jeg har svært ved at forestille mig et liv uden. At overskride grænser indebærer mange berøringer og følelser. Jens i "Nattevagten" overskrider mange grænser, hele tiden, indtil han får sin totale nedtur, og jeg synes, Jens ender som konge. Den totale ofring for sin ven, det er fandedme en kongelig handling."

(Jens skærer sin tommelfinger af for at slippe ud af et par håndjern, så han kan redde Martin fra døden.)

Men for at overskride grænser skal man vel have et præcist billede eller en ramme for normalitet?

"Præcis. Men jeg overskrider mine grænser, før jeg finder ud af, at jeg har gjort det. Jeg ved det aldrig på forhånd. Det er ikke noget, jeg gør bevidst. Men jeg siger til mig selv, at hvis jeg en dag går i stå, så skal jeg søge mod grænserne. Men i dag kommer det af sig selv. Satans! Nu fik jeg også oplevet det, det er faktisk meget lækkert, meget spændende."

Bliver du aldrig bange for dig selv eller for konsekvenserne af dine handlinger?

"Konsekvensen er døden, og jeg er bange for døden," siger han, igen trækker et smil henover hans ansigt, og øjnene søger mod plastikposen og *golfkøllen*.

"Bateman har verdens største kontor, fantastisk udsigt, et kæmpe skrivebord. Men hvad laver han, når han er der alene. Måske spiller han golf, derfor har jeg taget en golfkølle med."

Han rejser sig, griber køllen og går igen op på "scenen", hvor han begynder at svinge vildt med sin Pro Spalding Grafic Driver.

"Det, der fascinerer mig ved golf, er den utrolige tålmodighed og perfektion, som spillet kræver. Egenskaber, som Bateman har. Nu prøver jeg det her, om det er en rigtig fornemmelse, eller om det bare er en god idé....det mest interessante ved teatret er jo mørket derude...," siger han og peger ud i et uendeligt mørke bag hotellets ruder "... derude hvor publikum sidder...og forestil dig en golfbold placeret ved scenekanten, og så et ordentligt hug, sjungggg, og bolden rammer een lige i hovedet, pufffff."

Lettere rystet, men også fascineret over hans forslag begynder fotografen og jeg at tale om japanske driving range, baseball slag og retter på hans måde at holde om køllen.

Måske taler fotografen og jeg for meget, måske er han virkelig ved at være træt, eller også har han bare fået det, han kom efter, i hvert fald er det, som energien i rummet pludselig letter. Han siger, at han nok skal lære at svinge ordentligt, men nu er han faktisk udkørt. Har et stort arbejde foran sig, der skal udføres.

Vi drikker lidt mere vand sammen, jeg er tilfreds med, at stemningen nu er rolig, men samtidig savner jeg allerede den elektricitet og nervøsitet, der var lige før. Måske opfatter han min lidt triste stemning, og jeg får blikket igen.

"Jeg ønsker at være en MAND, et dyr, dyrisk, men før man – eller jeg – kan blive MAND, skal man have oplevet nedturen. Og alle mine figurer indeholder en mand, der oplever den totale nedtur"

"Vi skal lige nå at sætte vores tegn på stedet, inden vi går. Er du klar," siger han til fotografen, og nu håber jeg næsten, at han vil tage golfkøllen og rasere stedet, smadre vinduerne, ryste glasskårene af jakken og forlade "scenen", som intet var hændt.

I stedet tager han en rød læbestift op ad lommen, går over til et af vinduerne og skriver: "Her lades alt håb ude".

Tager sin golfkølle og ghettoblasteren, takker farvel, og er væk.

Vi pakker fotolamperne ned i tavshed. Er tømt for energi.

"Det var satans" får vi efterhånden sagt til hinanden.

Og så forsvinder vi også.

Åbner langt senere kuverten.

"Statement: "Tabt 20 kilo på 2 måneder."

Lisser Frost-Larsen, kostvejleder:
"Husk nu, at hvis trætheden bliver for overvældende, spiser du bare noget frugt eller honning."

Leandro fra Sgt. Peppers i Odense, personlig stylist:
"Jeg prøver at få ham til at gå i andet end sort"

René Ruegg, personlig træner:
"Det er løgn, det kan ikke lade sig gøre – men dyret gjorde det sgu´ alligevel" ■

FOTO: OLE CRISTIANSEN, ANDERS ASKEGAARD